

saa kan tale for Betimeligheden, er, at vi paa
 Finantslovene for Finantsaaret 1850—51
 og indtil den 31te Marts dette Aar have be-
 vilget ikke mindre end 266,000 Rb. til
 Frederiksborg Stutteri foruden Hovedgaardens
 Indtægter og Udgiften til Overbestyrelsen og
 Pensionsskylden, og at der i de 13 Aar, i
 hvilke der har bestaaet et Landstutteri — indtil
 1863 — derfor er betalt 168,000 Rb.
 Det vilde jo ikke være saa farligt, dersom
 man saa kunde sige: ja, dermed have vi for-
 bedret Landets Hestevul, men jeg tror ikke,
 at selv den høitærede Minister vil have den
 Dristighed at sige, at Landets Hestevul herved
 er bleven forbedret. Nei, dersom det nogen-
 finde skal være betimeligt at standse dette
 Væsen, saa tror jeg rigtignok, at Tiden nu
 er kommen. Den høitærede Minister yttrede
 sig igaar paa en saadan Maade, at jeg ikke
 kan Andet end være ham taknemmelig herfor
 og glæde mig over saa at sige samtlige hans
 Uttringer i Egen, thi han var i grunden fuld-
 stændig enig med mig i, at det hele Væsen
 ikke duer og ikke bør underkastes af Staten.
 Den høitærede Minister begyndte med, at han
 aabent vilde tilstaae, at han var en Ven af
 Guldblod, altsaa contra det saakaldte frederiks-
 borgske Blod, men nu er Ulykken, at vi hverken
 have Guldblod eller frederiksborgskt Blod eller
 noget som helst paalideligt Blod. Den Paastand,
 jeg her gjør, kan jeg tilfulde bevise, ikke fordi
 jeg personlig kjender til Stutteriet eller kunde
 have nogen Mening derom, men med Regje-
 ringens egne Sagkyndiges Dom. Her ligger
 en Betænkning af 2den November 1865.
 Den er fra en Stuttericommission, som blev
 nedsat, efterat man her i Thinget i Sessionen
 1864—65 ved Lov havde vedtaget med
 49 Stemmer imod 10, at Stutteriet skulde
 ophøre, hvilken Lov dog ikke naaede Lands-
 thinget. Den senere Lov, som blev berørt af
 den ærede Ordfører, var netop et Aar senere,
 og blev vedtagen som Lov her med 66 Stemmer
 imod 2 og i Landstinget med 30 Stemmer
 imod 13, men, som det ogsaa blev bemærket,
 der blev nægtet den kongelig Sanction. Dette
 store, høitidelige Skridt blev taget imod denne
 lille Lov! Men jeg kommer tilbage til det,
 jeg vilde sige om Commissionens Betænkning

af 2den November 1865. Der er Regje-
 ringens egen sagkyndige lærde Professor enig
 med de andre Medlemmer af Commissionen
 om, at det Hele ikke duer Noget, men han
 siger, — og det maa være en Forklaring for
 de ærede Medlemmer, der troste sig til at
 være med til at opretholde Stutteriet, — at
 han ønsker at oppebie den Tid, da en al-
 mindelig Overbevisning om Haabløsheden —
 Haabløsheden om at udrette Noget — faaer
 Vælgthed til at trænge igjennem. Han har i
 et tidligere Skrift erklæret, at det var lutter Illu-
 sioner og falske Sjøglebilleder, naar man troede
 at finde den saakaldte frederiksborgske Hingst,
 og det var jo ved Hjælp af dens Blod, at
 Stutteriet skulde opretholdes. Her er nu den
 sidste Beretning om Stutteriets Tilstand og
 Deconomi, nemlig for Finantsaaret 1868—69,
 som er omdeelt her i Thinget. Der er ud-
 rangeret nogle Hingste, og der er solgt nogle
 andre Dyr, og saa er der en Hingst, som
 hedder Estrithingsten — jeg kjender desværre
 ikke Noget til den, men maaskee er det netop
 heldigt, at jeg ikke kjender den — som senest
 har været udstationeret paa Bornholm, og som
 ligeledes var bestemt til Bort salg, men den
 kunde paa Grund af stormfuldt Veir ikke i
 rette Tid overføres til Auctionen den 16de
 November, og derfor blev dens Afhændelse ud-
 sat til Foraaret 1869. Det seer ud til, at
 Bornholm er udseet til at være et Cayenne
 for de Hingste, man vil af med, thi de Herrer
 ville erindre, at Bornholmerne fik „Palnatose“
 paa Halsen, men saa lidt vare de tilfredse med
 dette Dyr, som havde kostet 1,000 Rb., at
 de frabade sig al Omgang med det, og det
 blev da solgt for c. 35 Rb. Der siges nu
 ikke i denne Beretning, hvilke Hingste der haves
 til Bedækning. Der staaer kun, at det egent-
 lige Stod den 31te Marts 1869 havde af
 ældre Hingste 3 og 1 fireaarig Hingst, og at
 det hvidfødte Stod havde to Hingste. Der
 findes en Beskjæftigelsesliste af 22de Februar
 1869 fra Stutmesteren, hvortil han inviterer
 alle Hopper til at komme til sine sex Hingste.
 Jeg veed ikke rigtig Bested om nogle af dem,
 og der siges ikke Noget om dem i Rapporten.
 Jeg beder nu de ærede Herrer tilgive mig, at
 jeg giver disse Detailler, men det er næsten